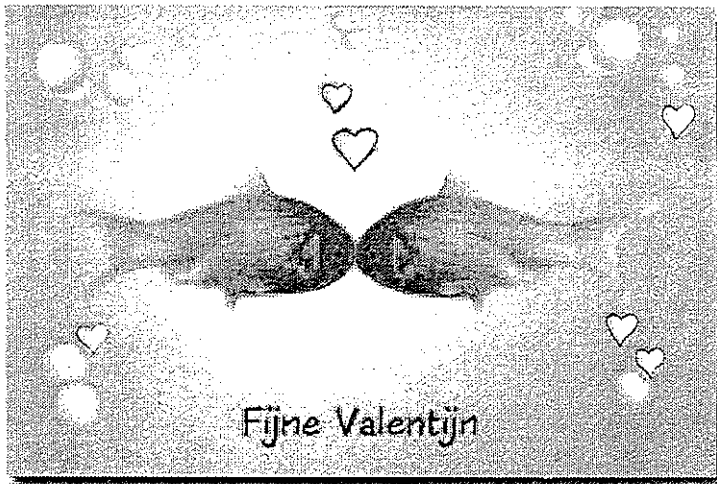

KALIMA

OOSTERSE AFRIKAANSE KRING

Jaargang 22-nummer 5

Februari 2001

20,-/40,-

Editoriaal

Liefste Kalima lezertjes,

Het feest van de liefde is alweer in aantocht. Wat vooral te merken is aan het vele rood en roos, de hartjes en de roosjes in de winkeletalages. En ja, ook het OAK laat zich een beetje meeslepen in een romantische stemming... Deze Kalima is dan ook gewijd aan de Heilige Sint Valentijn, zoals jullie wel zullen merken. Bovendien organiseren we op 14 februari zelf een *Venten ! Allemaal dezelfde !* –fuiif (is er toch sprake van enige frustratie binnen het presidium ?). Uiteraard verwachten we jullie allemaal met of zonder vriend of vriendin, na de afsluiting van de Dag van de Oosterse literatuur, *Gebroken harten*, met een 'drankje om de harten te lijmen'.

Na deze spetterende fuiif, heeft het OAK nog veel meer voor jullie in petto : op 28 februari kan je je kennis komen uittesten op de kwis en op 7 maart gaan we met de bus naar Brussel, om een geleid bezoek te brengen aan de tentoonstelling *Oriëntalia* of *ExitCongoMuseum* (in Tervuren). Op vrijdag 9 maart is het weeral feest : het Galabal der Filologen in de Balzaal van de Vooruit. De week daarop kookt de vrouw van professor Kabuta voor ons (14 maart), en op 29 maart sluiten we het jaar traditioneel af met een Kaas- en wijnavond. Maar daarvoor verkiezen we eerst een nieuw presidium (28 maart), om jullie volgend jaar opnieuw te verwennen met allerlei leuke, interessante en feestelijke activiteiten. Heb je zelf zin om mee te werken en een functie in te vullen in het OAK-presidium, kom dan gerust langs in het lokaal in de kelder of klamp één van de mensen van de 'oude garde' aan !

Veel liefs van Astrid

Oosterse Afrikaanse Kring

Inhoud

Editoriaal	1
Inhoud	2
De preses spreekt!	3
Stripverhaal	4
Het Oosten	5
Twintigers in Phnom Penh	
Afrika	8
Waanzin onder de tropenhelm	
Les délices du coup de foudre	
Spelletje	14
Sponsors	15
OAKtiviteiten	21
Met het OAK naar de opera	22
Wist je dat ...	23
Vervolgverhaal: De hospita	24
Cultuuragenda	27
Muziek	31
Verhaaltje	32
Koken met Alida	34
Ereleden	35
Colofon	35

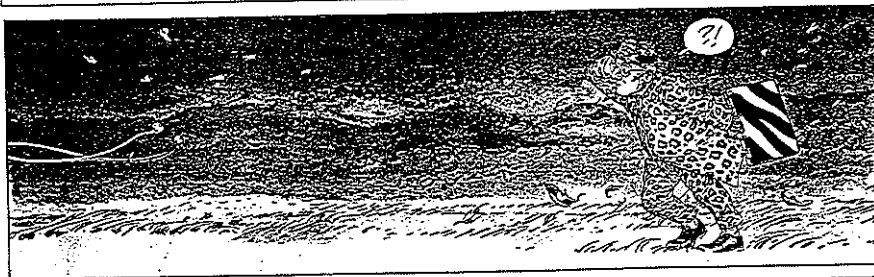
De preses spreek!

Liefde is dat wat de wereld doet draaien.
Liefde is het belangrijkste dat er bestaat.
Liefde is alles.
Liefde is iets tussen jou en mij .
Liefde is kunnen missen.
Liefde is leven.
Liefde is zijn afwas doen.
Liefde is hem veel plaats gunnen in bed.
Liefde is wachten op zijn telefoon.
Liefde is blijven hopen dat
hij eens iets romantisch doet.
Liefde is verdragen dat hij op uw billen petst.
Liefde is knuffelen.
Liefde is voor elkaar zorgen.
Liefde is soms ruzie maken.
Liefde isgrrrrr..... !!!!!

Liefde, dat ben jij.
Liefde zou ik niet kunnen missen !

JE KIJKT JE OGEN UIT

DELAN BOUCC

Het Oosten

Twintigers in Phnom Penh, een boek van Magnum-fotograaf John Vink

Nooit werd ik zo smadelijk verslagen al sin Phnom Penh, 1993. Nochtans zijn de Cambodjanen niet bepaald de grootste voetballers. Vietnamezen daarentegen zijn echt voetbalgek: bij het bezoek van de Amerikaanse president Clinton veertien dagen geleden waren ze meer gepassioneerd door de Tiger Soccer Cup, waar de nationale ploeg de halve finale haalde (en verloor). Cambodja wa al in de reeksen uitgeschakeld, met slechts één overwinning, en dan nog tegen buurland Laos. Stoen in de vroege jaren zestig Cambodja in een economische statistiek lager scoorde dan Laos riep prins Sihanouk vertoorn uit: "Laos! Daar hebben ze nog niet eens een economie!"

In 1993 stond ik in Phnom Penh even te kijken naar een parijthe netvoetbal en werd ik gesommeerd het ook eens te proberen. Dat lukte aardig, toch tijdens wat nadien de opwarming bleek te zijn. Vervolgens meldde zich een nieuwe tegnstrever die, gelet op de stijgende animositeit bij de omstaanders, blijkbaar de lokale vedette was. Dat werd me al vlug duidelijk: ik werd kansloos afgedroogd. Twaalf tegen één, en dat éne punt had hij me al te zichtbaar laten scoren, misschien om te verhinderen dat ik voortijdig de wedstrijd zou staken. Als het mijn tegenspeler van toen niet is die door de Belgische Magnum-fotograaf in volle actie is vereeuwigd op bijgaan de foto, dan is het vast zijn broer. Het is maar één van de vele prachtige foto's in *Avoir 20 ans à Phnom Penh* (Editions Alternatives/Charles Léopold Mayer), een tekst-en fotoboek over jongeren in de Cambodjaanse hoofdstad. De geportretteerde jeugd is de eertse geberatie die geboren werd na het Pol Pot-regime, kinderen van na de oorlog, de revolutie en de genocide. De babyboomers van het post Rode Khmer-tijdperk. Zoals door Kong Sothanrith en Frédéric Amat gemeld in een inleidend artikel was er na 1979 een ware bevolkingsexplosie, waardoor de poulatie van elf miljoen Cambodjanen nu voor zowat de helft uit jongeren bestaat.

Niet dat ze volkomen onbekommerd konden opgroeien. Zelfs nog lange tijd na de vredesakkorden van 1991 was de Cambodjaanse situatie cynisch samen te vatten, zoals een diplomaat dat ooit deed, als "war as usual". En zelfs na de door de VN georganiseerde verkiezingen in 1993 bleef de toestand turbulent en chaotisch. In 1997 w as het zelfs weer even volop oorlog toen de machtsstrijd tussen Hun Sen en Rannarith militair werd beslecht in het voordeel van de eerste. Geweld lijkt soms de enige constante: vorige week nog vielen er nog acht doden bij een vuurgevecht in het centrum, volgens de autoriteiten een poging tot staatsgreep. Phnom Penh is al lang niet meer de op een zuid-Franse

provinciestad gelijkende oase van oosterse charme, en de jongeren beantwoorden lang niet meer aan het andere Franse cliché van het wat indolente, lachende volk. Toen de achttienjarige Sihanoek in 1941 de troon besteeg, kirden de Franse diplomaten vrouwen: "Qu'il est mignon", - althans volgens Sihanoek zelf in *Souvenirs doux et amers* (Hachette, 1981).

Nu heerst een ander cliché, dat van de wetteloze en perverse samenleving, zoals bijvoorbeeld beschreven in het bij rugzaktoeristen populaire boek van Amit Gilboa: *Off the rails in Pnomh Penh* (Asia Books, 1998), met als ondertitel: *Into the dark hearts of guns, girls and ganja*. In de inleiding stelt Gilboa wel dat er ook Khmers zijn die geen granaten bij zich dragen en dagen waarop je in Phnom Penh geen gewerschoten hoort, maar de teneur van zijn boek luidt anders, al vanaf de eertse zin: "Pnomh Penh is een anarchistisch festival van goedkope prostituees, goedkope drugs en veelvuldig geweld." Fotograaf John Vink en zijn tekstschrijvers zijn minder uit op sensatie en tonen de Khmer-jongeren in hun waardigheid. Maar ook zij verhullen de tragische realiteit niet. Pnomh Penh is een door geld, geweld en corrupte politiek besmette samenleving, de ongelijkheid tussen de nouveau riches en de gwone bevolking is er onteiglijk groot.

Als jongere moet je maar zien hoe te handhaven in die jungle waar de wet van de sterkste geldt. Vele jongeren hebben ook alleen maar zichzelf en hun handenarbeid om aan te bieden. Het analfabetisme bij de vijftien- tot twintigjarigen bedraagt 19 procent. Zij die wel geletterd zijn kregen vaak erbarmelijk onderwijs: na de Pol Pot-periode waren er nauwelijks nog onderwijzers, een snelcursus volstond toen om les te geven. Nu zijn er vrijwel op elke straathoek privé-schooltjes voor Engels: die taal staat zowat synoniem voor werk bij een buitenlands bedrijf. John Vink publiceerde een schitterende foto van jonge monniken met achter hen een muur vol posters die, in Kmer en Engels, de privé-lessen aanprijzen: "essential English book 1 Lesson 3". Een andere foto toont een stukster in een groot textielbedrijf, waar drieduizend meisjes voor een minimumloon werkn. Verder is er een schrijnende getuigenis van een vodenrapertje dat thuis geterroriseerd wordt door zijn oudere broer, een gedemobiliseerde militair, een typisch Cambodjaans probleem dat ook met een sterke foto wordt geïllustreerd.

Jongens proberen het vaak als chauffeur van een moto-dop, het courantste vervoermiddel in Pnomh Penh, een brommertaxi –de term komt van moto-double – zoals de cyclo een fietstaxi is. Als een eerbaar beroep geldt de job niet, en tussen de moto-dops heerst er een felle concurrentie: alleen zij die Engels praten en zich een plaats aan de toeristenhotels weten te verwerven verdienen behoorlijk. Een bijzonder beroep voor meisjes wordt in het rans omschreven als lanceuse de bière, overigens uniek in Azië. De grote biermerken werevn promotiemeisjes aan die in de horecazaken de klanten aansporen (meer) te consumeren. De lanceuses worden natuurlijk als nachtmeisjes beschouwd, zo ook de dienstster in een guesthouse voor buitenlanders die in het boek getuigt dat ze op één nacht het equivalent van vijftien werkdagen zou kunnen verdienen, als ze zich zou prostitueren. De prostitutie –tien jaar geleden nog beperkt tot enkele Vietnameze bars- is fel toegenomen. Daartegenover staat de geldende cultuur die de meisjes in twee categorieën verdeelt: zij die maagd blijven tot het huwelijk en prostituees. Jongens –die me vaak

onomwonden bevestigden dat ze wilden huwen met een maagd- worden seksueel geïnitieerd in een bordeel.

Voor de meeste jongeren liggen de schaarse ontspanningsmomenten op de boulevard langs de oever van de Tonlé Sap-rivier. Iedere avond wordt die overspoeld door flanerende jongeren en ambulante verkopers. "Ik heb de toelating om een keer per week te wandelen le long du fleuve", klaagt een actienjarige over haar strenge ouders. Daar is jaarlijks ook het waterfestival. Eind oktober, begin november, keert het water om in Pnomh Penh. Een vreemd maar verklaarbaar vrschijsnel: tijdens het regenseizoen stromt het overvloedige water van de Mekong naar de Tonlé Sap-meer dat als een reservoir werkt. Tijdens het droge seizoen vloeit het dan terug naar de Mekongstroom. Tijdens die wateromkering vinden in Pnomh Penh festiviteiten plaats. John Vink maakte er sublieme foto's van jongeren uit een land in de kering.

(Johan Vandenbroucke in De Metro, bijlage De Morgen)

Afrika

Waanzin onder de tropenhelm.

Johannes Fabian, dé Fabian van *Time and the other*, het boek dat alle Afrikanistiekers vroeg of laat moeten doorworstelen, bracht onlangs een nieuw boek uit, waarin hij de mythe van de zelfverzekerde, rationele, manhaftige en vastberaden ontdekkingsreiziger doorprikt. En naar het schijnt is het makkelijk leesbaar voor een gewone sterveling...

Johannes Fabian

Out of our minds. Reason and madness in the Exploration of Central Africa.
University of California Press, Berkeley, 2001

Valt er nog iets nieuws te zeggen over ontdekkingsreizigers? Dat ze heroïsche avonturiers waren die in de negentiende eeuw onversaagd het binnenland van 'zwart' Afrika verkenden, we leerden het al op de lagere school (net zoals het woord 'onversaagd', dat we nadien nooit meer nodig hadden). Dat ze expedities leidden op zoek naar de bronnen van de Nijl of verdwenen doktoren, we speelden het na op de speelplaats. Dat de confrontatie tussen hun westers rationalisme en een vermeende inheemse 'wildheid' een ideologische duw gaf aan het zich ontplooiend kolonialisme, ja, we studeerden het in voor onze examens aan de universiteit. *Et alors, quoi de neuf?* Met ontdekkingsreizigers is het zoals met dinosaurussen: ze zijn zozeer deel gaan uitmaken van de populaire cultuur, zozeer gereduceerd tot een clichébeeld, dat het onderwerp te uitgemoeken lijkt om nog te boeien. Er moet al veel gebeuren willen we onze weezin voor mannen met tropenhelm, baard en geweer overwinnen om ons nogmaals door het onderwerp te laten aanspreken.

Het nieuwe boek van Johannes Fabian doet dat echter moeiteloos. Waar je *Out of our minds* ook openslaat, je raakt onmiddellijk gefascineerd door zijn tekst over 'rede en waanzin in de verkenning van Centraal-Afrika'. Fabian, een 63-jarige antropoloog van Duitse origine die lange tijd in de Verenigde Staten studeerde en doceerde, uitvoerig veldwerk verrichtte in Zaïre en nu hoogleraar is in Amsterdam, geldt zonder meer als een van de invloedrijkste antropologen van de voortbije decennia. Zijn *essay Time and the Other* uit 1983 behoort tot de meest geciteerde publicaties uit de antropologie van de laatste vijftienvintig jaar.

Mooist van al is dat Fabian net zo'n hekel heeft aan het cliché van de koloniale avonturier als zijn lezer. Voor zijn nieuwe boek spitte hij de belangrijkste reisverslagen over Midden-Afrika uit de periode 1870-1910 door en kwam tot het besef dat het plaatje van de zelfverzekerde, rationele, manhaftige en vastberaden ontdekkingsreiziger maar het halve verhaal was. Meer dan toonbeelden te zijn van ratio en rust, waren

ontdekkingsreizigers geplaagd door ziekte, koorts, slapeloosheid, alcoholisme, melancholie, verveling, agressie en een verlangen naar opiaten, naar vrouwen en naar huis. Fabian documenteert hoe de reizigers omgingen met ziekte, dood, lastige stamhoofden en voedseltekorten. Het beeld van 'alles onder controle' was vooral een ideaal dat ze voor zichzelf en de buitenwacht ophielden. In een wereld vol malaria-aanvallen en opstandige dragers schonken routine en hygiëne de prettige illusie van controle – en daarom werden schoenen gepoetst, dagboeken bijgehouden en dagmarsen afgelegd. Maar in werkelijkheid werd onder de tropenhelm het hoofd niet altijd koel gehouden, integendeel. Bijna alle reizigers ervoeren vroeg of laat de waanzin van de tropen. Hun gemoed en gezondheid werden dusdanig op de proef gesteld dat de werkelijkheid hen meer dan eens ontglipte. Ze kwamen letterlijk in 'extase'.

Fabian denkt daar verder op door en introduceert het belangrijke onderscheid tussen ascese en extase. Misschien, zo redeneert hij, ontstaat antropologische kennis niet door een puur cerebrale, ascetische benadering, misschien is de ervaring van extase (letterlijk, het buiten zichzelf stappen) wel een wezenlijk onderdeel van de confrontatie met het vreemde en het begrijpen van de ander. Een wetenschap zoals antropologie mag dan al rationeel willen zijn, de beoefening ervan veronderstelt extase, het loslaten van de bekende denkkaders. Fabian bepleit daarom een antropologie die haar eigen irrationaliteit erkent en waardeert. Zijn belangstelling voor de vroegste geschiedenis van de antropologie is dus niet puur antiquarisch maar omhelst een kritiek van de huidige

antropologie. “*I am remembering the present*” is de mooie zin waarmee hij het boek besluit.

Dat zegt meteen ook iets over zijn taal. Terwijl *Time and the Other* in de categorie ‘tanden bijten’ viel, vindt dit nieuwe boek moeiteloos zijn weg naar het nachtkastje. Fabians Engels is rijk geschakeerd, zijn keuze van voorbeelden verbluffend, zijn stijl een prachtige verweving van analyse met persoonlijke reflectie. Dit boek overstijgt daarom het lezerspubliek van professionele antropologen waarvoor het bestemd is. Wie interesse heeft voor de exploratie van wat later Belgisch-Kongo zou worden, moet dit boek gelezen hebben. Hochschild beschreef de excessen van Leopold, Fabian documenteert op erudiete wijze de fase die er net aan voorafging.

Een van zijn meer particuliere verdiensten is dat hij de figuur van Jérôme Becker van onder het stof haalt. Becker, een jonge militair uit Kalmthout, reisde tussen 1880 en 1883 in Centraal-Afrika en schreef er het fascinerende, maar vergeten reisverslag *La vie en Afrique* over. Fabian kwam het toevallig tegen in zijn eigen universiteitsbibliotheek en die vondst vormde de aanleiding voor het huidige boek. Becker was niet alleen het prototype van de paternalistische avonturier die minutieus uitlegde hoe je met zwarten moest omgaan en waarom slavernij goed was, hij liet zich tevens overweldigen door de cultuurschok en sloot zelfs vriendschap met een paar ‘inboorlingen’.

Fabian beschrijft niet de grote geschiedenis van de ontdekkingsreizigers, hij heeft het niet over de successen en resultaten van deze of gene expeditie, hij praat nauwelijks over opdrachtgevers zoals Leopold II, over de Association Internationale Africaine, over de conferentie van Berlijn van 1885 waar “die prachtige Afrikaanse taart” (Leopolds woorden) werd opgedeeld onder de Europese naties. Nee, hij richt zich veeleer naar de triviale details in de reisverslagen, de koortsaanvallen, de ruzies onder de dragers, het vlees in blikjes, de geluiden van het oerwoud. Dat doet hij niet omwille van de anekdotiek, maar omdat de ervaring van koloniaal Afrika nu eenmaal veel meer was dan een kwestie van internationale politiek, macrogeschiedenis of imperiale ideologie. Door die concreetheid bereikt hij een antropologie van de vroegste antropologie. Zelden werd dit heroïsche verleden zo tastbaar, maar daardoor ook zo doordeweeks, zo banaal – en dus, ongewild, zo eerlijk. Wat men verliest aan mythe, keert terug als mededogen.

David Van Reybrouck

Uit: De Morgen, Boeken, 17 januari 2001

Onder het motto 'verhoog het Flair-gehalte van je Kalima', ging ik ter rade bij het Kameroenese blaadje 'Camerous Hebdo' (magazine de faits de société, de culture et de sports). En nee, het werd geen mooie-mannen-kalender (misschien een ideeetje voor de volgende editie: de mooiste mannen van de Blandijn), maar wel een heuse uiteenzetting over het wonderbaarlijke fenomeen van 'le coup de foudre' of zoals Jo de Poorter het altijd zo mooi wist te zingen; dit is liefde, dit is liefde... liefde op het eerste gezicht, jhaa (eigen toevoeging)!

Les délices du coup de foudre

Moment magique où le temps suspend son vol, le coup de foudre est aussi imprévisible qu'un orage dans le ciel d'été. Il libère les tensions, lave de toutes inhibitions, plonge dans un état de grâce et de douce euphorie, et surtout, met le corps en émoi. Comment profiter de cet événement inattendu sans y laisser trop de plumes?

Difficile de contrôler la situation quand on tombe amoureux par surprise d'une personne dont on ne s'attend pas à ce qu'elle débarque dans notre vie.

Le coup de foudre est toujours imprévisible. Il frappe par hasard, n'importe où, n'importe quand, au moment où l'on s'y attend le moins. Du moins, c'est ce que l'on croit. C'est l'effet de surprise qui empêche tout contrôle de la situation et qui constitue une sorte d'heureux traumatisme. Lors d'une rencontre "choc", notre cerveau n'a pas le temps de programmer un système de défense ou de contrôle de la situation. Et nous restons en quelques sorte impressionnés. Un peu comme le sont les victimes d'un accident, sauf que dans le domaine de l'amour, les conséquences sont moins dramatiques, et la folie qui s'installe, plus douce. Le coup de foudre apparaît comme un cadeau du ciel. Toutefois, il obéit à des lois, et les biologistes ont pu analyser les réactions du corps en proie au choc amoureux.

Une étrange impression de déjà vu

Lorsque deux personnes tombent amoureuses l'une de l'autre dès la première rencontre, elles ressentent une impression à la fois d'étrangeté et de familiarité. Bien que ne se connaissent pas, elles ont la vague sensation de s'être déjà vues ou connues, et qu'entre elles tout s'enclenche, coïncide et s'emboîte parfaitement. La réalité devient plus belle que le rêve! Pue importe si le visage qui capte notre regard est tout autre que celui qu'on avait imaginé. Quelque chose en lui rappelleheureux souvenirs. Ce peut être la voix, le sourire, une mimique, une attitude, une parole... qui d'un seul coup fait "tilt" dans notre imaginaire.

D'après les psychanalystes, l'attrance inconditionnelle que l'on ressent pour quelqu'un, viendrait de notre venue au monde, lorsque quittant le ventre maternel, affolé par les nouvelles conditions de vie inhospitalières, on retrouve la chaleur du contact maternel (voix, caresse, odeur). Cet amour immédiat que provoque le coup de foudre, est un remake de l'un des moments les plus forts de notre vie: la première rencontre. Celle

dont on garde la nostalgie. Ainsi le coup de foudre correspond-il à un étrange moment de retrouvailles.

Et le hasard dans tout ça?

Comme le fruit qui ne tombe jamais bien loin de l'arbre, la foudre, elle aussi, ne tombe jamais bien loin de l'individu. Celle ou celui qui vient se loger dans notre vide existentiel, qu'on pourrait appeler aussi idéal ou manque, vient combler tout naturellement tous nos espoirs. On ne le cherchait pas, mais voilà que, tout à coup, il nous "tombe" dessus. D'après les sociologues, cet autre, avec qui on a l'impression d'être pleinement soi, n'est pas complètement étranger à notre milieu social. Il y a peu de chance pour qu'un prince tombe amoureux d'une bergère, sauf si le prince en question est désabusé par le côté apprêté et mondain des princesses qu'il fréquente habituellement... ou si sa bergère lui rappelle sa mère. En principe, celui dont on tombe amoureux correspond inconsciemment à une attente sociale.

Les réactions du corps

Le sentiment de transport qui envahit celle ou celui qui vient de tomber amoureux, est déclenché par l'endorphine: une hormone qui agit comme une amphétamine, en provoquant un sentiment d'euphorie et une excitation sexuelle. Sous l'emprise de ses hormones, l'amoureux est dans tous ses états. Et si passage à l'acte il y a, les nuits promettent d'être belles et longues. Tous les débordements et les excentricités sont permis. Le désir est à son paroxysme et la résistance aussi. Les amoureux peuvent passer de longues nuits à se caresser, se parler, faire l'amour. Ils ne sont pas fatigués. Ils sont sous l'emprise d'amphétamines naturelles qui les tient en état d'excitation et d'éveil. En même temps, toujours sous l'emprise de réactions chimiques, le corps sécrète davantage de substances (salive, sueur) et dégage une odeur particulière. Laquelle contribue à attirer l' élu entre les deux amoureux, il se produit un échange de phéromones, qui enclenche le processus amoureux. C'est ce dialogue chimique qui fait que l'émotion prend le dessus.

Y croire ou pas

Le coup de foudre s'oppose à l'amour qui se construit avec le temps, quand on se met à aimer petit à petit celle ou celui qu'on découvre, comprend et apprécie au fil du temps. Il correspond à une idéalisation de l'autre, dans lequel on cherche son propre miroir.

Toutefois désir et amour ne sont pas incompatibles. C'est une question de chronologie. Après l'attirance et la passion que suscite le coup de foudre, survient le temps de la tendresse et de l'attachement.

Il n'en reste pas moins vrai, que pour la plupart des gens, le coup de foudre reste la façon idéale et la plus naturelle de se rencontrer et de s'aimer. Pour d'autres, le coup de foudre reste dans le domaine de la "sensation" ou du pur fantasme. Il est rarement réciproque et bien trop instinctif.

L'importance qu'on lui donne dépend de la place que l'on accorde à son intuition par rapport à sa raison.

Combien de temps cela peut-il durer?

Si grande soit-elle, l'émotion qui envahit les amoureux au moment de leur rencontre, n'est pas appelée à durer toujours. D'après les biologistes qui estiment que ce sont nos hormones qui mènent la danse, l'état amoureux engendre une excitation cérébrale, qui a une durée de vie bien précise.

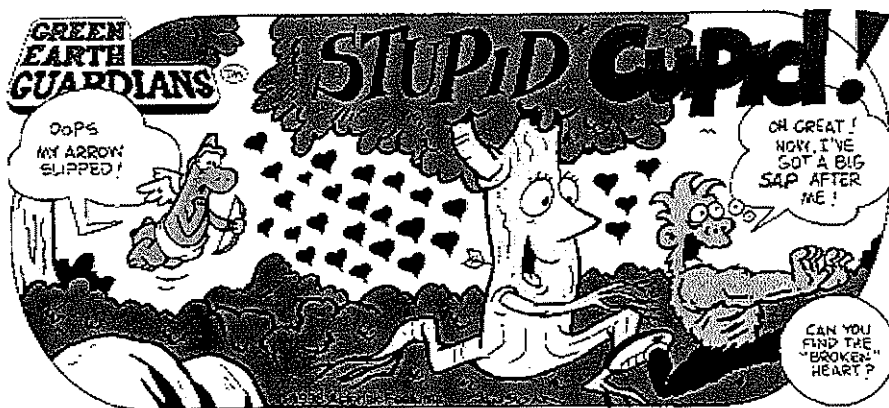
Le maximum de temps qu'on puisse attendre de l'état amoureux varie entre dix-huit mois et trois ans (en continu).

Mais si on sait faire durer le plaisir, on peut espérer jouer les prolongations. A condition qu'une certaine distance, ou que des moments de séparation, puissent venir attiser le feu. Car, jusqu'à preuve du contraire, la passion est éphémère. C'est d'ailleurs, ce qui fait toute sa beauté et son intensité.

L'activité du cerveau ne peut pas se maintenir tout le temps en sur régime. Au bout d'un certain temps, il y a accoutumance et le taux de substances naturelles sécrétées par le cerveau, qui jouent le rôle de dopant, finit par baisser. Pas de septième ciel dans la routine.

Réalisation: Sophie Kamdem Rose

Uit *Camaroes Hebdo* n° 73 du jeudi 7 septembre 2000, uitgegeven in Douala

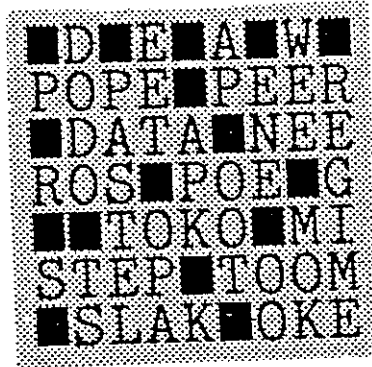
Spelletje

ZWEEDSE AANVULPUZZEL

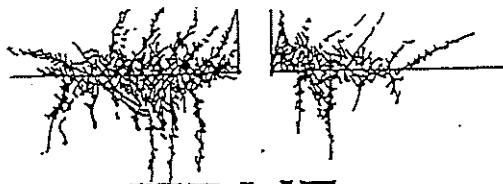
Vul woorden in die voor of achter het gegeven woord geplaatst daarmee een nieuw woord vormen.

bureau		pedaal		tal		neus		ino		pac		draai
soldier		roos								bed		
						koraal						
						land						
plon				room				cham- glaas				
air				bol				bewaarder				
						ent				wei		nis
weer		honing						land				
		rente						tent				
				bas		pas					zas	bes
						oor						
wijp								grot				
								voor				
rap	geel					man				fiets		rek
	veeg											
						met				tal		
						fulf				angora		
water		tas						lever				
		moes						bak				
						pi					oor	
						kommer					bloem	
rit	sijk							sneeuw				tap
	kussen							stef				
				hor						pier		
				haar						vaan		aat
raam						was					lam	
kamer						baar					pre	
						zwart		lang				
								om				
de		wei						vink			broek	neus
		fier										
				ofie						stade		
				best						var		
woning								vucht				
stap												
						klem				onder		

Oplossing vorige maand:

Sponsors

TAVERNE
PETRUS

*specialiteit spaghetti
en snacks*

ST. ANAIDSTR. 16. OENT

't Kraaieneest

Gent

Blandijnberg 1

Oosterse Afrikaanse Kring

- 16 -

RESTAURANT ANKARA

TURKSE SPECIALITEITEN

Open van:
12.00 tot 14.00 uur
en 17.00 tot 24.00 uur
Zon. en feestdagen doorlopend open
Gesloten op maandag

Tapmaz Resul

Oudburg 44
9000 Gent

Tel: 09/225.78.18

RAJ

THEE - EETHUIS

Kraanlei 43 a
09 234 34 59

*U kan bij ons genieten van koffie, thee
(wij hebben een ruim assortiment losse thee)
Indische frisdranken en zoetigheden, gebak ...*

*U kan kiezen uit Indische tali-gerechten of
kleinere snacks ...*

Allemaal in een uitzonderlijk Indisch decor.

Tot de lente komt in't land

Open di - vr > 18 - 23u.

za - zo > 12 - 23u.

ONZE WINKEL

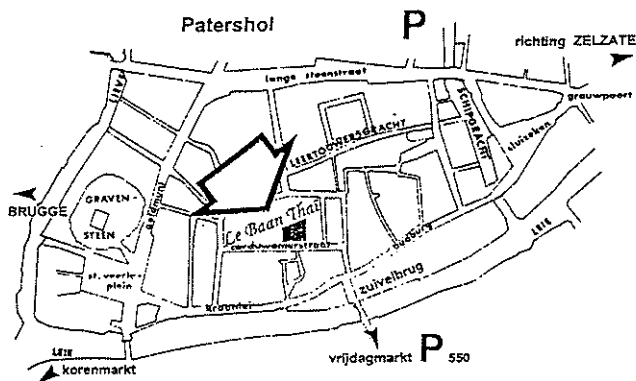
Jan Breydelstraat 40
09 225 18 95

Wo - za > 14 - 18u.

HET MAGAZIJN

Kogelstraat 36 (Dampoort)

Do - za > 14 - 18u.

Restaurant *Le Baan Thai*
is gelegen in 't Patershol vlakbij de vrijdagmarkt

Le Baan Thai

THAISE KEUKEN

CORDUWANIERSTRAAT 57 • 9000 GENT ('t patershol)

TEL. 09/ 233 21 41 • FAX 09/ 233 20 09

open vanaf 18.30u.

op zondag open 's middags van 12u. tot 14u. en vanaf 18.30u.

ook gerechten om mee te nemen

gesloten op maandag

Oosterse Afrikaanse Kring

b
m **b**oekenfonds
marnix n.v.

NEDERKOUTER 109

B-9000 GENT

TEL. : (09) 225 10 92

□ Openingsuren

Middag

Maandag-Vrijdag

12u-15u

Avond

Zondag-donderdag

19u-5u

Vrijdag

20u30-5u

Elke woensdag : 22u-23u

Happy Hour : 1 pint + 1 gratis

Overpoortstraat 102

Oosterse Afrikaanse Kring

OAKtiviteiten

Woensdag 14 februari	Venten? Allemaal dezelfde – fuif (Pane et Amore)
Woensdag 28 februari	Kwis (Home Fabiola, 21u)
Woensdag 7 maart	Geleid bezoek aan de tentoonstelling Orientalia (Brussel)/ Exit Congo Museum (Tervuren)
Vrijdag 9 maart	Galabal der filologen (Vooruit)
Woensdag 14 maart	Afrikaans etentje
Woensdag 28 maart	Presidiumverkiezingen (Blandijn, 11u-14u)
Donderdag 29 maart	Kaas- en wijnavond

Inschrijven kan op de permanenties van het OAK, in de kelder van de Blandijn.

Permanenties: Dinsdag van 12u00 tot 14u00
Donderdag van 10u00 tot 13u00

Meer informatie kan je vinden/verkrijgen op de permanenties, op de gele affiches van het OAK, op onze webstek (www.student.rug.ac.be/oak), bij presidiumleden of via email (oak@student.rug.ac.be).

Casper en Hobbes

door Bill Watterson - Syndicate Bruno Productions

TRIEST HOE SOMMIGE
MENSEN NIET TEGEN
ARJISSELING KUNNEN

Met het OAK naar de opera...

**Do 11 jan 2001. Het OAK presenteert 'De Toverfluit' door de Vlaamse Opera.
Een impressie.**

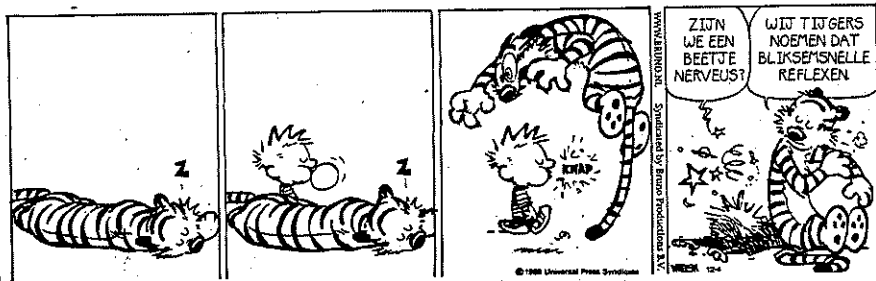
Op een ijskoude donderdagavond van de al even ijskoude maand januari was het zover. Volledig verkleumd en ingepakt, daardoor zo'n vijftien centimeter breder dan in normalere weersomstandigheden, arriveerde ik juist niet te laat op onze afspraak. Na een heuse zoektocht naar de ingang tussen stellingen, kerstbomen en Klara-mannen, die ons later nog menig plezier zouden brengen, baande ik mij een weg door de bourgeoisie van het Gentse. Ik werd zo even plots geconfronteerd met het mijn armtierig studentzijn. Deze confrontatie duurde echter niet te lang, want daar verscholen achter één van de grote pilaren zag ik al enkele andere armtierige studentjes staan. Ze waren met negen, waarvan, tot mijn grote verwondering, zelfs twee die zich lid hadden gemaakt van één der meest spectaculaire studentenverenigingen. Leve het OAK! Mijn euforie kende geen einde meer. Er bleek immers ook een kaartje voor mij te zijn weggelegd. Daarop stond in sierlijke letters ('t was althans mooi getypt) geschreven: 4de verdieping, 2de rij, stoel 12. Wederom was ik mij prompt bewust van mijn armtierig studentzijn. Mijn zachte rode fluwelen zetel bevond zich in het uiterste linkerhoekje van de op één verdieping na bovenste rij. Zelfs als ik op de toppen van mijn tenen op die zetel ging staan, kon ik enkel een streepje van het doek, dan nog wel, aanschouwen. Het nodige gekreun en gezaag volgde, soms afgewisseld met een kleine uitroep van appreciatie als we weer een ander oogverblindend onderdeel van de prachtige zaal hadden ontdekt. Sofie en ik kregen na een tijdje de inval om ons tussen de lichtinstallatie te wurmen en ons daar dan verder te stationeren. Vervaarlijk hangend boven de concertbak en vermomd als lamp waren we klaar om de voorstelling volledig te laten doordringen. De eerste noten kwamen ter onzer oren en het doek schoof open. Een in het wit gehulde jongeman, vergezeld van een slang, strompelde het podium op. Mijn eerste opera was begonnen. Veel, we moeten eerlijk blijven, begreep ik er niet van. Mijn bril is sinds lange tijd zoek en mijn Duits liet te wensen over. Maar, zoals Francis het zo verfind wist uit te drukken in zijn 'persoonlijke inleiding op De Toverfluit', "er valt steeds iets te beleven op de scène van een opera". En dat deed het in ieder geval. Mijn ogen stonden wijd open, en dit niet enkel wegens mijn halve blindheid, mijn ogen getuit en mijn haren rechttop. Ik werd meegesleurd in een verhaal over liefde en beproeving. De verdere details wist ik niet te achterhalen. Na zo'n twee uur in vervoering vertoefd te hebben,

brak het einde aan. We hebben de ziel uit ons lijf geapplaudisseerd. Nooit geweten dat het bijwonen van een opera zoveel uithoudingsvermogen impliceerde. Sofie slaagde er niet in haar adoratie voor één van de zangers nog langer te onderdrukken. Papageno, door ons aller kenner en Francis omschreven als “een eenvoudige bosbewoner, en een beetje onhandige kluns”, straalde onder deze loftoejuichingen. Voldaan daalden we de eindeloze trappen van de Vlaamse Opera af, beroofden we de Klara-stand van haar laatste posters en concertsnoepjes, dronken we nog een slaapmutsje en keerden huiswaarts. Bij het slapengaan dacht ik het opnieuw: Leve het OAK!

Tine.

Casper en Hobbes

door Bill Watterson - Syndicate Bruno Productions

Wist je dat ...

- Vanessa de peter- en meteravond onze *seksueelste* activiteit vond tot nu toe?
- We op het presidium-kerstfeestje allerlei domme dingen hebben uitgebeeld?
- Zoals een waterkoker...
- Tine niet blond zijn?
- De opera (De Toverfluit) heel tof was?
- Tine haar bril vergeten was?
- Ze niet gezien had dat het nog maar pauze was, maar dacht dat het al gedaan was?
- Ze toen toch niet helemaal kon volgen?
- Klara (de nieuwe radio 3) met veel gerief binnenkwam?
- Het OAK met veel gerief buitenging?

Vervolgverhaal

Lees mee met het OAK ! We kozen speciaal voor jullie het bekende "De hospita" van de beroemde schrijver Roald Dahl, de "grootmeester van het korte verhaal". Om de spanning er in te houden, maakten we er een vervolgverhaal van in vier delen... vanaf nu zul je nog ongeduldiger wachten op elke volgende Kalima ! Tenminste, als je niet zo flauw bent om meteen naar de bibliotheek te stappen...

DE HOSPITA

DEEL 3

Vorige maand kwamen we te weten hoe Billy door de innemende eigenares van het pension wordt overhaald er te blijven. De dame, die bijzonder opgetogen is over haar nieuwe gast, lijkt wel een beetje geschift...

Op de overloop van de eerste verdieping zei ze: 'Dit is mijn etage.'

Ze klommen nog een trap op. 'En hier hebt u dan uw domein,' zei ze. 'Dit is uw kamer. Ik hoop dat hij u bevalt.' Ze ging hem voor, een kleine, maar erg aardige kamer binnen, en knipte het licht aan.

's Ochtends schijnt de zon hier naar binnen, meneer Perkins. U bent toch meneer Perkins?'

'Nee,' zei hij, 'ik heet Weaver.'

'Meneer Weaver. Wat aardig. Ik heb een kruik tussen de lakens gelegd voor de warmte, meneer Weaver. Een warme kruik heeft zoiets troostends als je in een vreemd bed met schone lakens ligt, vindt u niet? En als u het koud mocht krijgen mag u gerust de gashaard aansteken.'

'Dank u wel,' zei Billy, 'Dank u zeer.' Hij zag dat de sprei van het bed was gehaald en dat het dek aan de ene kant keurig en uitnodigend was teruggeslagen.

'Ik ben zo blij dat u gekomen bent,' zei ze, terwijl ze hem ernstig aankeek. 'Ik begon me al ongerust te maken.'

'Welnee,' zei Billy monter. 'U hoeft zich over mij niet ongerust te maken.' Hij legde zijn koffer op de stoel en maakte aanstalten om hem te openen.

'En wat doen we met het eten, lieve jongen? Hebt u al iets gegeten?'

'Ik heb helemaal geen honger,' zei hij. 'Ik denk dat ik maar zo gauw mogelijk naar bed ga, want ik moet morgen nogal vroeg op om mijn opwachting te maken op kantoor.'

'Uitstekend. Dan laat ik u nu alleen, zodat u rustig kunt uitpakken. Maar wilt u voor het naar bed gaan zo vriendelijk zijn om uw naam in het boek te zetten, dat beneden

in de zitkamer ligt? Iedereen is daartoe verplicht omdat het nu eenmaal in de wet staat, en het zou onverstandig zijn om in *dit* stadium wetten te gaan overtreden, vindt u ook niet?' Ze wuifde hem vluchtig toe en ging toen snel de kamer uit en deed de deur achter zich dicht.

Het feit dat zijn hospita de indruk maakte lichtelijk geschift te zijn baarde Billy helemaal geen zorgen. Tenslotte was ze niet alleen volstrekt ongevaarlijk –dat stond als een paal boven water- maar ze was bovendien kennelijk een vriendelijke en edelmoedige vrouw. Hij vermoedde dat ze in de oorlog een zoon had verloren of iets dergelijks, en dat ze daar nooit overheen was gekomen.

Dus ging hij een minuut of wat later, nadat hij eerst zijn koffer had uitgepakt en zijn handen gewassen, op een draffe naar beneden en betrad de zitkamer. Zijn hospita was er niet, maar het vuur in de open haard gloeide en het tekkeltje lag er nog steeds voor te slapen. Het was verrukkelijk warm en gezellig in de kamer. Ik heb reuze geboft, dacht hij terwijl hij in zijn handen wreef. Het is hier lang niet kwaad.

Het gastenboek lag opengeslagen op de vleugel, dus pakte hij zijn pen en schreef er zijn naam en adres in. Er hadden zich nog twee gasten ingeschreven op dezelfde bladzijde, en hij begon hun namen en adressen te lezen omdat zoiets nu eenmaal onweerstaanbaar is. De ene was een zekere Christopher Mulholland uit Cardiff. De andere heette Gregory W. Temple en was uit Bristol afkomstig.

Wat gek, dacht hij ineens. Christopher Mulholland. Dat klinkt bekend.

Waar had hij die nogal ongebruikelijke naam eerder gehoord? Was het een jongen van zijn school geweest? Nee. Was het misschien een van de talrijke vriendjes van zijn zuster of een vriend van zijn vader? Nee, nee, dat ook niet. Hij wierp nogmaals een blik in het boek.

Christopher Mulholland
Gregory W. Temple

231 Cathedral Road, Cardiff
27 Sycamore Drive, Bristol

Goed beschouwd was hij er trouwens helemaal niet zeker van dat die tweede naam niet bijna net zo bekend klonk als de eerste.

'Gregory Temple?' zei hij hardop, zoekend in zijn geheugen, 'Christopher Mulholland...?'

'Alleraardigste jongens,' antwoordde een stem achter hem en hij draaide zich om en zag zijn hospita de kamer binnenstevenen met een groot zilveren theeblad in haar handen. Ze hield het van zich af en nogal een eind in de hoogte, alsof ze een dartel paard mende.

'Om de een of andere reden komen die namen me bekend voor,' zei hij.

'O ja? Wat interessant.'

'Ik weet haast wel zeker dat ik ze eerder heb gehoord. Raar, hè? Misschien in de krant gelezen. Het waren toch niet toevallig beroemdheden? Beroemde cricketers of voetballers of zo?'

'Beroemd,' zei ze, terwijl ze het theeblad neerzette op de lage tafel voor de sofa. 'Nou nee, ik geloof niet dat ze beroemd waren. Maar ze waren allebei ongelofelijk knap

om te zien, dat kan ik u wel vertellen. Ze waren groot en jong en knap van uiterlijk, lieve jongen, net als u.'

Billy keek nogmaals in het boek. 'Hé,' zei hij toen hij de data zag. 'De onderste dateert van meer dan twee jaar geleden.'

'O ja?'

'Echt waar. En Christopher Mulholland van nog bijna een jaar eerder –meer dan drie jaar geleden.'

'Goeie help,' zei ze hoofdschuddend, terwijl ze een beschaafd zuchtje slaakte. 'Dat zou ik nooit hebben gedacht? Wat glipt de tijd ons toch snel door de vingers, nietwaar, meneer Wilkins?'

'Weaver is de naam,' zei Billy, 'W-e-a-v-e-r.'

'Ach ja, natuurlijk!' riep ze uit, terwijl ze op de sofa ging zitten. 'Wat dom van me. Neemt u het me alstublieft niet kwalijk. Die dingen gaan bij mij altijd het ene oor in en het ander uit, meneer Weaver.'

'Weet u?' zei Billy. 'Weet u wat hier zo buitengewoon merkwaardig aan is?'

'Nee, lieve jongen, ik heb geen idee.'

'Nou kijk, die namen –Mulholland en Temple- die herinner ik me niet alleen ieder apart, om het zo maar te zeggen, maar om de een of andere reden heb ik tegelijkertijd het gevoel dat ze op een merkwaardige manier met elkaar te maken hebben. Alsof ze allebei beroemd waren om hetzelfde, begrijpt u wel –zoals... nou... zoals Dempsey en Tunney bijvoorbeeld, of Churchill en Roosevelt.'

'Wat grappig,' zei ze. 'Maar kom nu eens gezellig bij me op de sofa zitten, beste jongen, dan krijg u een lekker kopje thee met een gemberkoekje van me, voor u naar bed gaat.'

'Dat had u echt niet moeten doen,' zei Billy. 'U had echt niet zo veel moeite voor me moeten doen.' Hij bleef bij de vleugel naar haar staan kijken terwijl ze in de weer was met de kop-en-schotelletjes. Het viel hem op dat ze kleine, witte, beweeglijke handen had en roodgelakte nagels.

'Ik weet bijna zeker dat ik ze in de krant ben tegengekomen,' zei Billy. 'Ik kom er zo meteen wel weer op. Vast wel.'

Niets is een grotere kwelling dan een herinnering die net buiten het geheugen zweeft. Hij vond het afschuwelijk het te moeten opgeven.

'Hé, wacht eens even,' zei hij. 'Wacht eens even... Mulholland... Christopher Mulholland... was dat niet die Eton-scholier die een voettocht maakte in het westen van het land en die toen van het ene moment op het andere...'

einde deel 3. Die van het ene moment op het andere wàt? Zal Billy erachter komen waar hij beide namen van kent? Weet de vreemde, lieve dame er meer over dan ze wil doen uitschijnen? We lezen het volgende keer in het vierde en laatste deel!

Cultuuragenda

TENTOONSTELLINGEN

- ***Exit Congo Museum. Een eeuw kunst met/zonder papieren***
24 november – 24 juni 2001, Koninklijk Museum voor Midden-Afrika, Leuvensesteenweg 13, Tervuren
Na een rondreis in het buitenland, zijn 125 'Verborgene schatten' uit de permanente collectie terug in Tervuren. Het museum begint ook aan een actualisering en herinrichting van de vaste verzameling en vroeg aan acht kunstenaars om hun visie te geven over het museum. Dit leidt tot een verrassende wisselwerking tussen etnografische stukken en hedendaagse kunst.
- ***Hiroto Fujimoto***
21 december – 23 februari, Eye-See Gallery, Aalststraat 7-11, Brussel
- ***Orientalia***
1 februari – 31 maart, Koninklijke Bibliotheek van België, Kunstberg, Brussel
Een unieke collectie met handschriften, zeldzame drukken en prenten uit het Nabije en het Verre Oosten.
- ***Magnum en Israël***
1 februari – 24 maart, Fnac, Veldstraat 88, Gent
- ***Mali Portrats***
1 februari – 23 februari, CC Stroming, Wetstraat 31, Evergem
Sebastian Schuytser

CONCERTEN

- ***Musiciens de l'Atlas***
20 maart, 20u, Domzaal, Vooruit
Bijzonder feestelijke muziek uit het Midden-Atlasgebergte. Vier musici brengen op lothar (soort luit), ghaita (schalmei), nira (rieten blokfluit) en bendir (tamboerijn met snaar) verschillende soorten muziek die sterk gelieerd zijn aan het dagelijks leven: bruiloftsmuziek, religieuze liederen, oogstliederen, herdersmuziek.
- ***Avay-e-doust***
21 februari, 20u30, Zuiderpershuis, Antwerpen
Klassieke Iraanse muziek: drie jonge musiciennes bespelen de langhalsluit en percussie-instrumenten (dombak en daf). Een vocalist vervolledigt het ensemble met zijn soepele stem.
- ***Prince Rama Varma***
23 februari, 20u30, Zuiderpershuis, Antwerpen

Zang en veena (één van de belangrijkste snaarinstrumenten in de Karnatische traditie) uit Zuid-India

- **Habib Koïte**

16 maart, 20u30, Zuiderpershuis, Antwerpen

Malinese Afro-blues: een verfrissende mengeling van West-Afrikaanse muziek en rockinvloeden, waarbij Koïte wel trouw blijft aan de griotcultuur die van familie op familie is doorgegeven.

FILM

- **Yi Yi ('A One and a Two')**

Een rustige, elegante en intimistische familiechroniek van grootmeester Edward Yang, één van de pioniers van de Taiwanese nouvelle vague.

- **Cinema Novo-festival**

15 tot 25 maart, Brugge

60 films uit 25 verschillende landen in Azië, Latijns-Amerika en Afrika, waarbij de schijnwerpers vooral gericht zijn op de filmproductie uit de Maghreblanden Algerije, Tunesië en Marokko (meer info op <http://users.skynet.be/novo>)

LEZINGEN

- **Nasr Hamid Abu Zaid**

22 februari, 20u, H.I.V.T., Schildersstraat 41, Antwerpen

Dr. Nasr Hamid Abu Zaid (°1943, Egypte) is in de Arabische wereld bekend om zijn tekstkritische lezing van de Koran en zijn wetenschappelijke benadering van het Islamitisch erfgoed. Hij schreef ook over verschillende Islamitische denkers en stromingen. Na de 'affaire Abu Zaid', waarbij hij werd beschuldigd van afvalligheid van de Islam, werd hij gedwongen Egypte te verlaten. Hij vond onderdak aan de universiteit van Leiden, waar hij als gastprofessor doceert. Hij publiceert veel en wordt soms ook wel de belangrijkste Islamitische bevrijdingstheoloog genoemd.

- **Raouf Mous'ad, Richard van Leeuwen, Djuke Poppinga**

2 maart, 20u, De Groene Waterman, Wolstraat 7, Antwerpen

Mous'ad (°Sudan) studeerde aan de universiteit van Cairo en woont nu in Amsterdam. Hij is de auteur van verschillende toneelstukken en schreef een aantal biografische romans. Zijn boek 'Het Struisvogelei' werd vertaald door R. van Leeuwen en diens echtgenote D. Poppinga. Het boek verschijnt begin maart 2001 (Epo). Van Leeuwen en Poppinga hebben veel interessante en grote werken voor het Nederlandstalige publiek toegankelijk gemaakt.

- **Ferial Jaboury Ghazoul**

9 maart, 20u, Zegelstraat, Borgerhout

Ghazoul (°1939 in Irak) is professor Engels en Vergelijkende Literatuur aan de American University in Cairo en auteur van verschillende studies in de vergelijkende middeleeuwse en hedendaagse literatuurwetenschappen, zowel in het Arabisch als in het Engels. Ze vertaalt ook hedendaagse Arabische poëzie naar het Engels en maakte

een vergelijkend-literaire studie van De Verhalen van 1001 Nacht. Ze publiceert ook veel over politiek geëngageerde literatuur.

BUITENLAND

- ***Farao's van de zon: Achnaton, Nefertiti, Toetanchamon***
Tot 18 februari 2001, Rijksmuseum van Oudheden, Rapenburg 28, Leiden
- ***Human Image***
Tot 11 februari 2001, British Museum, Londen
Over de wijze waarop de mens werd voorgesteld doorheen de tijd en de verschillende culturen.
- ***No Pay, No Cure***
Tot 11 maart 2001, Tropenmuseum, Linnaeusstraat 2, Amsterdam
Een fototentoonstelling over humanitaire hulpverlening.
- ***Royer's Chinese Kabinet***
Tot 11 maart 2001, Rijksmuseum, Stadshouderskade 42, Amsterdam
De 18de eeuwse Haagse jurist Jean Theodore Royer was een Chinakenner.
- ***Keizers aan de Nijl***
Tot 11 maart 2001, Allard Pierson Museum, Oude Turfmarkt 127, Amsterdam
Egypte in de tijd van de Romeinse overheersing.
- ***In Mokum staat een huis***
Tot 1 december 2002, Joods Historisch Museum, Daniël Meijerplein 2-4, Amsterdam
Kennismaken met de hedendaagse Joodse cultuur.
- ***Met het hart in de lens: Foto's van Sem Presser 1935-1986***
Tot 6 mei 2001, Joods Historisch Museum, Daniël Meijerplein 2-4, Amsterdam
Een selectie van één van de bekendste foto-journalisten van Nederland uit de 20ste eeuw
- ***Arts d'Afrique***
Tot 30 juni 2001, Musée Dapper, Rue Paul Valéry 35, Parijs
- ***L'Asie des Steppes. D' Alexandre le Grand à Gengis Khan***
Tot 2 april 2001, Musée nationale des Arts asiatiques-Guimet, Place d'Iéna 6, Parijs

Casper en Hobbes

door Bill Watterson - Syndicate Bruno Productions

Oosterse Afrikaanse Kring

HARTENPIJN OP ST. VALENTIJN 14 FEBRUARI

1ste dag van de Oosterse literaturen

Met bijdragen over het gebroken hart uit het Akkadisch, Arabisch, Chinees, Hebreeuws, Japans, Koreaans, Prakrit, Sanskrit en Urdu.

Gratis evenement (iedereen welkom, ook geliefden en andere belangstellenden) aangeboden door de lesgevers van de opleiding Oosterse Talen en Culturen.

Info: C.Janssen

Aanvangsuur: 9 h; doorlopend programma met pauzes voor versnaperingen.

Plaats: leslokaal Sinologie, Blandijnberg, 6de verdieping.

Laat je verrassen door het programma:

Titels van de bijdragen:

Beduvelde liefde
De onmogelijke liefde van de monnik Chosin
Dodelijke eden
Halsbrekende toeren
Helse liefde
Ik denk aan treurzangen, mijn liefste
Liefde en leed in het Vajjalaggam
Met hart en ziel
Treurlied om de dood van een concubine
Uitzichtloze liefde
Vrouwentranen, mannentranen

Muziek

OPERA

SNATCHED BY THE GODS / BROKEN STRINGS (PARAM VIR)

Snatched by the gods is een ballade gebaseerd op een ballade van de Indische dichter Rabindranath Tagore. Een welgestelde brahmaan vertrekt per boot met een groepje pelgrims naar een ritueel aan de monding van de Ganges. Aan boord wordt de jonge weduwe Moksada verteerd door schuld-en angstgevoelens omdat zij haar zontje Rakhil in een opwelling vervloekt heeft. Tijdens de terugreis steek een storm op. De passagiers van de overladen boot herinneren Moksada aan haar noodlottige uitspraak. Niet opgewassen tegen hun wraakzucht en hysterie, offert zij haar kind op.

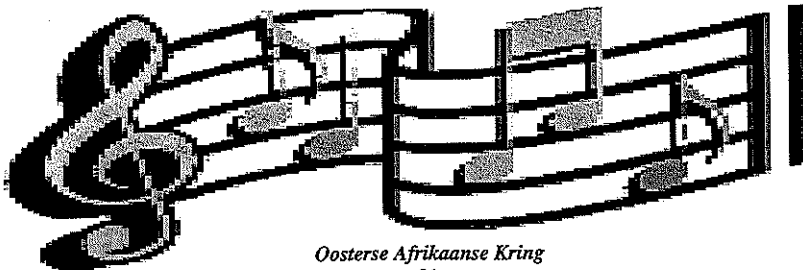
De opera *Broken Strings* is een bewerking van een boeddhistische parabel waarin een leerling-musicus zich wil meten met zijn oude meester Guttill. De koning is op zoek naar een nieuwe hofmuzikant en schrijft een concours uit. Tijdens Guttills uitvoering beginnen een voor een de snaren van zijn instrument te breken. Maar de oude man blijft doorspelen. Hoe meer snaren er breken, des te wonderbaarlijker klinkt zijn muziek. De zelfverzekerde jonge man wil hem nabootsen en breekt met opzet zijn instrument. De muziek zwijgt...

Snatched by the Gods / Broken Strings: in coproductie met Desingel, Leonard De Vinci/Opéra de Rouen i.s.m. Beethoven Academie en de Rotterdamse Schouwburg.
Originele Productie: De Nederlandse Opera (voorstelling in het Engels met Nederlandse boventiteling)

Desingel (Antwerpen) 7,9,10 feb tel: 03/248.28.28

Opéra Leonard De Vinci (Rouen) 15,16 feb tel:0033 235 14 90 04

De Rotterdamse Schouwburg (Rotterdam) 20,21 feb tel: 0031 010 411 81 10

Oosterse Afrikaanse Kring

Verhaaltje

DE EEKHOORN EN DE MIER

Op een ochtend klopte de mier al vroeg op de deur van de eekhoorn.

‘Gezellig,’ zei de eekhoorn.

‘Maar daar kom ik niet voor,’ zei de mier.

‘Maar je hebt toch wel zin in stroop?’

‘Nou ja... een klein beetje dan.’

Met zijn mond vol stroop vertelde de mier waarvoor hij gekomen was.

‘We moeten elkaar een tijdje niet zien,’ zei hij.

‘Waarom niet?’ vroeg de eekhoorn verbaasd. Hij vond het juist heel gezellig als de mier zo maar langs kwam. Hij had zijn mond vol pap en keek de mier met grote ogen aan.

‘Om erachter te komen of we elkaar zullen missen,’ zei de mier?

‘Missen?’

‘Missen. Je weet toch wel wat dat is?’

‘Nee,’ zei de eekhoorn.

‘Missen is iets wat je voelt als iets er niet is.’

‘Wat voel je dan?’

‘Ja, daar gaat het nou om.’

‘Dan zullen we elkaar dus missen,’ zei de eekhoorn verdrietig.

‘Nee,’ zei de mier, ‘want we kunnen elkaar ook vergeten.’

‘Vergeten! Jou?!’ riep de eekhoorn.

‘Nou,’ zei de mier. ‘Schreeuw maar niet zo hard.’

De eekhoorn legde zijn hoofd in zijn handen.

‘Ik zal jou nooit vergeten,’ zei hij zacht.

‘Nou ja,’ zei de mier. ‘Dat moeten we nog maar afwachten. Dag!’

En heel plotseling stapte hij de deur uit en liet zich langs de stam van de beuk naar beneden zakken. De eekhoorn begon hem onmiddellijk te missen.

‘Mier,’ riep hij, ‘ik mis je!’ Zijn stem kaatste heen en weer tussen de bomen.

‘Dat kan nu nog niet!’ zei de mier. ‘Ik ben nog niet eens weg!’

‘Maar het is toch zo!’ riep de eekhoorn.

‘Wacht nou toch even,’ klonk de stem van de mier nog uit de verte.

De eekhoorn zuchtte en besloot te wachten. Maar hij miste de mier steeds heviger. Soms dacht hij even aan beukennotenmoes, of aan de verjaardag van de tor, die avond, maar dan miste hij de mier weer.

’s Middags had hij het niet langer uit en ging hij naar buiten.

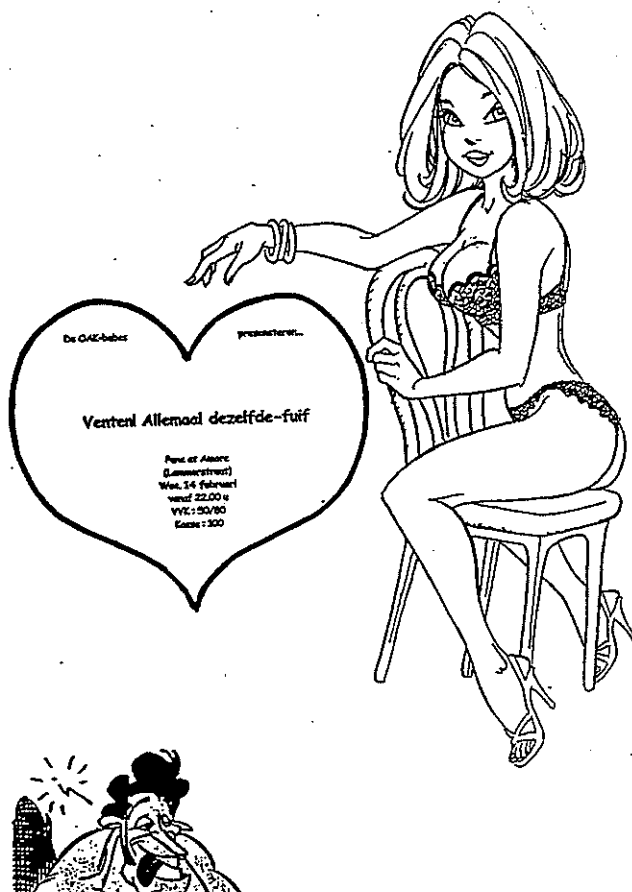
Maar hij had nog geen drie stappen gedaan of hij kwam de mier tegen, moe, bezweet, maar tevreden.

‘Het klopt,’ zei de mier. ‘Ik mis jou ook. En ik ben je niet vergeten.’

‘Zie je wel,’ zei de eekhoorn.

‘Ja,’ zei de mier. En met hun armen om elkaars schouders liepen zij naar de rivier om naar het glinsteren van de golven te gaan kijken.

Uit ‘Misschien wisten zij alles.’ door Toon Tellegen, 1998, Amsterdam: Querido, pp. 130-131.

Koken met Alida

... uit de oude doos

In de eerste Kalima van het jaar 1986 vonden we een aantal Afrikaanse gerechten, geschreven door niemand minder dan *Alida Neslo* en haar klasgenootje *Nathalie Demeds*, 2de kandidatuur 'Afrikaanse geschiedenis en filologie' (zoals dat toen heette). Hier volgt een voorgerecht uit Ivoorkust:

Gevulde krab

- 10 kleine krabben
- 1 spaanse peper
- 2 teentjes knoflook
- 1 bos peterselie
- 1 grote ui
- 4 sjalotjes
- enkele lepels olie

Laat de krabben ongeveer 15 minuten gaarkoken in een court-bouillon.

Daarna het vlees verwijderen uit de schaal en poten.

De lege schalen behouden.

Laat de ui langzaam bruinen in heel weinig olie, voeg de knoflook, de peterselie, de peper (allen fijngesneden) erbij, daarna het vlees van de krab en de fijngesneden sjalotjes. Peper en zout naar smaak toevoegen, laat even stoven (als 't te droog dreigt te worden, een beetje van de bouillon bij doen).

Vul de krabschalen met 't vleesmengsel, leg op elk een kluitje boter en zet ze in een warme oven gedurende 10 minuten. Zeer heet serveren.

Ereleden

Academisch personeel:

Prof. dr. L. François
Prof. dr. U. Vermeulen
Prof. dr. A. M. Musschoot
Prof. dr. E. Moerloose
Prof. dr. Tanret
Prof. dr. H. Deley
Prof. dr. N.S. Kabuta
Prof. dr. E. Bruyninckx
Prof. dr. F. Van Den Bossche
Geert Castryck
Karel Arnaut

Proseniores:

Prof. dr. U. Vermeulen (1962-1963;
1963-1964)
Prof. dr. E. Moerloose (1967-1968)
Geert Castryck (1998-1999)

Studenten:

Kathy Van Oost (presidiumlid 1998-
1999; 1999-2000)
Milena De Wael (presidiumlid 1998-
1999; 1999-2000)

Studentenvereniging:

Vlaamse Geschiedkundige Kring

Colofon

Deze Kalima kwam tot stand met samenwerking van:

Elke Vervoort
Claire Weustenraed
Vannessa Broux
Tine Kuylen

Hoofdredactie: Astrid Van Kersschaever